

dynamic process of solving pedagogical problems. Presents the author's interpretation of „decision of the pedagogical tasks of the contextual orientation”, which reflects the conceptual provisions in the context of training future teachers of initial classes. Justified the legitimacy of the review process of the solution of pedagogical tasks from the perspective of algorithmic actions. Proposed phases and stages of the solution of pedagogical tasks contextual orientation, which are detailed in the generalized algorithm to the solution of pedagogical tasks contextual orientation. Identified the need to develop algorithms and step-by-step instructions the solution of pedagogical tasks the contextual focus of different types.

Key words: the process of solving pedagogical tasks pedagogical tasks contextual orientation, phases and stages of the solution of pedagogical tasks contextual orientation, the algorithm of the solution of pedagogical tasks contextual orientation.

Стаття надійшла до редакції 23.01.2017 р.

Прийнято до друку 24.02.2017 р.

Рецензент – д.п.н., проф. Желанова В. В.

УДК 37.036

В. В. Дьоміна

**КУЛЬТУРНИЙ САМОРОЗВИТОК МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ
ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У КОНТЕКСТІ ВИВЧЕННЯ
КУЛЬТУРОЛОГІЧНИХ ДИСЦИПЛІН**

У сучасних умовах удосконалення системи вищої освіти головним з питань є відродження її культурно-творчої місії, перехід до культуротворчої системи освіти в цілому. Необхідність такого оновлення пов'язана з тим, що існуюча система не забезпечує вирішення поставленого завдання – формування загальної культури майбутніх педагогів, у якій поєднуються високий професіоналізм і духовне багатство. Сьогодні очевидно, що освіта й культура, розвиваючись у взаємодії, забезпечують творчий взаємозв'язок моральних, художніх, інтелектуальних якостей особистості, необхідних майбутньому вчителю. Новий підхід у галузі виховання полягає в тому, щоб організувати процес формування особистості майбутнього педагога на основі взаємозв'язку, взаємного проникнення всіх видів виховання, покликаних формувати загальну культуру особистості у її культурологічному аспекті. Державна національна програма «Освіта» (Україна ХХІ століття), закони України «Про освіту», «Про вищу освіту», Державна програма «Вчитель», Національна доктрина розвитку освіти орієнтують педагогів на створення життєдайної системи неперервного навчання й виховання для

досягнення високих освітніх рівнів на основі кращих зразків вітчизняної та світової культури, указують на необхідність творчого становлення особистості в процесі розвитку, а також забезпечення умов для постійного духовного самовдосконалення особистості [2; 9].

Створення умов для культурно-духовного розвитку особистості майбутнього педагога, зокрема вчителя іноземної мови, не можна вирішити без відновлення змісту гуманітарної культурологічної освіти, у ході якої відбувається входження людини в культуру, у життя соціуму, розвиток її творчих можливостей.

Останнім часом з появою сучасних методик і технологій з'явилася можливість переходу від репродуктивної до продуктивної діяльності особистості. Необхідною умовою для цього є інтеграція освіти в культуру і, навпаки, культури в освіту. Тому проблема культурологізації освіти вважається однією з актуальних у педагогіці і психології. У складні критичні періоди життя суспільства зростає потреба в зміні соціальної, духовної сфер життя людини, здатної самостійно, по-новому вирішувати виниклі труднощі, генерувати власні ідеї, бути суб'єктом культурно-освітнього простору, тому сучасний соціокультурний простір чітко вирізняє необхідність осмислення процесів взаємозв'язку освіти та культури, посилення культуроємкості навчання і виховання.

Проблеми, що виникли в останні роки в системі освіти пояснюються тим, що культурологічні аспекти навчальних дисциплін використовувалися не повною мірою. Криза освіти не є наслідком економічних криз, вона – у хаотичності розвитку культури і нездатності освіти помістити в собі культуру. Для освіти ситуація самозмінювати себе є єдиною можливістю, щоб залишитися межах культури.

Міжнародне співробітництво розширює сферу міжнаціональних відносин і стимулює вивчення іноземних мов як засобу міжкультурної комунікації. В умовах глобальної інтеграції культур різних країн, зростаючої мобільності населення всього світу, розширення сфери зайнятості, розвитку туризму, особистих і ділових контактів із зарубіжними партнерами знання іноземної мови стає життєвою необхідністю, яка ставить перед педагогікою нові проблеми, пов'язані з формуванням білінгвальної культури особистості сучасного фахівця педагогічної освіти, оскільки саме педагог стає ключовою фігурою в перехідні періоди розвитку суспільства, фактором національної безпеки, становлення світогляду підростаючого покоління. Вищезазначені тенденції підвищують вимоги до іншомовної освіти вчителя іноземної мови, визначають його смислові пріоритети: підтримку культурного і мовного різноманіття суспільства, розвиток здібностей його громадян до продуктивної взаємодії з іншими лінгвокультурами; розуміння і прийняття різноманіття і відмінностей культур. Особливе значення для вирішення актуальних педагогічних проблем має особистісно-зорієнтована культурно-історична педагогіка розвитку [1; 2; 6].

Психологічні аспекти культурно-духовного розвитку особистості розглянуті в роботах Д. Беха, М. Боришевського, Т. Бутковської, О. Зеліченка, О. Киричук, П. Симонова, Є. Помиткіна, Ж. Юзвак та ін.). В галузі педагогічних наук сутність духовного розвитку, особливості організації виховання особистості вивчали О. Виговська, І. Карпенко, О. Олексюк, О. Сухомлинська, А. Фасоля, Г. Шевченко, М. Євтух тощо.

Особливе значення в процесі загальнокультурної та професійної підготовки сучасного студента майбутнього вчителя іноземної мови мають дисципліни культурологічного циклу. Взаємозв'язок культурології та освіти представлено в роботах І. Бестужева-Лади, Л. Буєвої, М. Бургіна, З. Донець, Є. Жорнової, Г. Згурського, Н. Крилової, Б. Степанишина. Проте сучасний стан розробленості проблеми культурологізації освіти в достатній мірі ще не розкрито. Проблема виховання людини культури зараз знаходиться в стадії осмислення і вивчення.

У майбутньому трансцендентні потреби людини повинні задовольнятися лише за допомогою духовного розвитку, творчості, а не агресії. Освіта як основний чинник становлення особистості спроможна вказати шляхи духовного саморозвитку особистості та найбільш сприятливі способи трансляції соціокультурного досвіду людства. Процеси самотворчості, саморозвитку неможливі поза межами культурного поля.

Метою даної статті є аналіз взаємозв'язок освіти і культури на основі, культурологічного підходу як методологій сучасного освітньо-виховного процесу у вищих педагогічних навчальних закладах.

Основою гуманітаризації вищої освіти є викладання гуманітарних і суспільних наук, які вводять в навчальний процес педагогічних вищих цінностей як окремого народу, так і людства в цілому. Тому у професійній підготовці спеціалістів великого значення набувають спецкурси, спрямовані на їх загальнокультурний та духовний розвиток. Адже духовне відродження народу відбувається саме на основі національних культурно-історичних традицій, національних і загальнолюдських цінностей. Тому суспільство, держава мають об'єктивну потребу в громадянах, здатних до їх сприйняття, збереженню і розвитку. Створення умов для розвитку особистості не представляється можливим без відновлення змісту гуманітарної освіти, у ході якої відбувається входження людини в культуру, у життя соціуму, розвиток її творчих можливостей.

За вмісловлюванням О. Шпенглера «людська культура, як підсумок установленого і чуттєвого вираження душі, як тіло її, смертне, минуче, підвладне законові, числу і причинності; культура як історичний феномен, як образ у світовій картині історії, як подоба і сукупність символів: є єдиною мовою, за допомогою якої душа може виразити, чим і як вона страждає» [11, с. 271].

Сенс існування культури полягає в розвитку людини як суспільної істоти, вдосконаленні її творчих сил, потреб, здібностей, форм

спілкування, пізнання. Саме ці завдання виконує освіта як складовий і дуже важливий чинник культури, як сфера становлення, розвитку, соціалізації людини. В умовах сьгоднішнього соціуму, де змінюються морально-ціннісні орієнтири, для молодого покоління важливо усвідомити необхідність та значущість оволодіння культурним простором.

У процесі розробки і становлення нині знаходиться культуроорієнтована концепція розвитку освіти, основні напрямки якої можна визначити положеннями В. Кременя: сутність сьгоднішніх реформ в тому, щоб забезпечити життєдіяльність суспільства на основі випереджаючого розвитку культури. При цьому «суспільні відносини мають бути приведені у відповідність з культурою; культурний потенціал має бути приведений у відповідність із завданнями соціального реформування і має бути знайдена спільна міра, де заради забезпечення життєдіяльності суспільства повинні бути приведені до спільного знаменника модернізовані суспільні відносини і культура» [8с. 10].

Через сучасну освіту, на думку Н. Бордовської і А. Реан, здійснюється реалізація наступних важливих соціокультурних функцій: оптимальних способів входження людини у світ науки і культури; соціалізації людини і наступності поколінь; формування умов для суспільного і духовного життя людини; трансляції культурно оформлених зразків людської діяльності; розвитку регіональних систем і національних традицій; формування соціальних інститутів, через які передаються і втілюються базові культурні цінності і мети розвитку суспільства; прискорювача культурних змін і перетворень у суспільному житті й в окремій людині [5, с. 63–69].

Недостатня увага до освіти не тільки як до процесу оволодіння людиною визначеною системою знань, умінь, навичок, але і як способу мислення, необхідному для повноцінного включення в соціальне і культурне життя суспільства, привело до знецінювання і зниження якості освіти.

Сучасний зміст освіти, його технолого-методичне оснащення сприяють відчуженню всіх учасників освітнього процесу від створення умов для розвитку духовної і творчої особистості. Дано сучасне бачення проблеми духовного розвитку, що є вищою формою розвитку інформації, що людина, що розвивається, повинна шукати, діяти, усвідомлювати, збагачуватися [7].

Визнання культури як середовища, що живить та вирощує особистість зумовлює визнання освітнього середовища навчального закладу як культурного середовища. Підґрунтям для реалізації практичних засад взаємозв'язку освітнього простру та культури і є культурологічний підхід, який орієнтує систему професійно-педагогічної підготовки студента ВНЗ на діалог з культурою людини як її творця та суб'єкта, який здатний до духовного та культурного саморозвитку (В. Біблер, Є. Бондаревська, Л. Буєва, Н. Крилова, О. Лосев та ін.).

Культурологічний підхід передбачає не лише вивчення культурних текстів, а й соціокультурного контексту, в якому вони функціонують в кожний історичний період. Особистість студента – майбутнього педагога має певні культурні цінності, функціонує в певному культурному середовищі, впливає на нього, є суб'єктом культурної творчості. Культурологічний підхід в освіті, на думку Є. Бондаревської, – «це бачення освіти через призму поняття культури, тобто її розуміння як культурного процесу, що здійснюється в культуровідповідному освітньому середовищі, усі компоненти якого наповнені людськими смислами та слугують людині, яка вільно виявляє свою індивідуальність, здатність до культурного саморозвитку та самовизначення у світі культурних цінностей» [4, с. 251].

Останнім часом з появою сучасних методик і технологій з'явилася можливість переходу від репродуктивної до продуктивної діяльності особистості. Необхідною умовою для цього є інтеграція освіти в культуру і, навпаки, культури в освіті. Така умова для розвитку особистості вимагає систематизації й аналізу основних культурологічних аспектів гуманітарних дисциплін, що сприяють вихованню людини культури – вільної, гуманної, духовної, творчої особистості. Тим самим визначаються основні критерії культурно-історичної освіти, головною функцією якого є синтез культур, наукових знань, об'єктом – духовна сфера особистості, предметом – процес передачі цінностей культури наступним поколінням, а метою – духовна воля, поза якою неможливо осмислення руху в культурі. У зв'язку з цим виникає необхідність у розумінні механізму культурного розвитку особистості не тільки через відновлення змісту освіти, але і його адекватності освітнім технологіям.

Орієнтація на культурологічний підхід у змісті та технологіях навчально-виховного процесу в освітніх закладах різного рівня зумовлює звернення до культурології як специфічного наукового напрямку сучасності та культурологічних предметів як складової змісту загальної та професійної освіти.

Культурологія – це відносно самостійна, логічно обґрунтована сукупність знань про культуру як систему із складною внутрішньою структурою, елементи якої знаходять у постійному розвитку та взаємозв'язку із іншими системами та суспільством в цілому. Як самостійна наукова галузь культурологія виокремилась на початку ХХ ст. Її формування пов'язане з ім'ям американського антрополога Леслі Уайта.

Культурологія виявляє генезис, функціонування та розвиток культури, розкриває способи культурного успадкування цінностей минулого.

Культурологія як навчальна дисципліна включає вивчення культурно-логічних шкіл, напрямків, теорію та історію світової та вітчизняної культури. До системи культурного знання традиційно включають філософію культури, історію культури, культурну антропологію, соціальну антропологію.

На сьогоднішній день розширився перелік предметів культурологічного змісту, деякі одержали іншу назву (історія та теорія світової та вітчизняної культури іменується як українська та зарубіжна культура, культурологія), розроблені програми, створені підручники з культурологічних дисциплін (в основному вузівські та шкільні). Однак, ми вважаємо, що ключовим на даний момент є питання визначення методів викладання культурологічних дисциплін, форм роботи з культурологічним матеріалом, які б відповідали внутрішній структурі, логіці побудови культурологічних предметів.

Культурологічні дисципліни, як обов'язковий елемент навчального плану, сприяють гуманітаризації навчально-виховного процесу, створенню необхідного культурного базису для опанування інших загальноосвітніх та спеціальних дисциплін. Культурологічні знання створюють для сучасної молоді орієнтири у сучасному полікультурному світі, сприяють формуванню навичок міжкультурного спілкування, розвитку гармонійних взаємин із світом, формують їхню духовну культуру [10].

Тому у професійній підготовці спеціалістів – майбутніх вчителів іноземної мови великого значення набувають спецкурси, спрямовані на їх професійний, загальнокультурний та духовний розвиток. Таку роль може виконати авторський спецкурс щодо формування міжкультурних компетенцій.

Метою вивчення гуманітарного спецкурсу «Білінгвальна культура особистості» є духовний, культурологічний розвиток особистості, що забезпечує становлення як загальної культури студентів, так і білінгвальної, сприяє формуванню світогляду студента – майбутнього вчителя іноземної мови, як цілісної особистості, здатної до розвитку творчих здібностей, наукового пізнання, самоосвіти і самореалізації, толерантного ставлення до іншої культури.

Грунтуючись на визначенні поняття білінгвальної культури як інтеграційного особистісного утворення, що є компонентом загальної культури особистості студента і характеризується сформованістю таких компонентів як: усвідомлення себе як суб'єкта двох культур, міжкультурної комунікативної компетенції; комунікативних умінь, що реалізуються в професійно орієнтованих ситуаціях спілкування, ми досліджували проблему формування білінгвальної особистості з точки зору педагогічної науки, розглядаючи в якості педагогічних аспектів наукові підходи, принципи, засоби та методи, які сприяють формуванню білінгвальної культури особистості майбутнього вчителя в цілісному освітньому процесі вищого педагогічного навчального закладу.

Багатоаспектність, проблемність, новітність курсу визначає і різноманітність його основних завдань: ознайомити студентів з сучасними науковими підходами до проблем культури, духовності особистості; розкрити на теоретико-методологічному рівнях сутнісні характеристики духовної культури як світоглядного, культурологічного,

історичного феномену людського буття; розвивати орієнтацію студентської молоді на вічні духовні цінності культури; розвивати духовно-чуттєвий світ особистості, емоційно-образне мислення, здатність сприймати життя на основі ідеалів краси, добра і любові; формувати почуття духовної єдності поколінь, поваги до батьків, культури та історії рідного народу; культивувати кращі риси української ментальності – працелюбності, милосердя, патріотизму, доброти та інших добродійностей; виховати риси висококультурної людини, яка володіє знаннями про рушійні сили людської діяльності, досвідом етичних відносин, має позитивний духовно-моральний потенціал і життєтворчу компетенцію; сформувати особистісну світоглядну орієнтацію на духовні цінності і моральні ідеали народу. Стимулювати емоційне переживання студентами особистої причетності до рідної культури й усвідомлення національно-культурної самоідентифікації особистості.

При цьому до змісту навчального матеріалу застосовуються наступні принципи: національно-культурної наступності; науковості; генералізації знань; міжпредметних зв'язків навчання; проблемності викладу; життєво-практичної спрямованості змісту; зв'язку духовно-світоглядного розвиваючого змісту навчання з індивідуальними цілями і життєвими планами студентів.

На матеріалі курсу студенти виконують спеціально розроблені викладачем творчі завдання, мета яких застосувати отримані знання і сформувати стійкий інтерес у пошуку істини, стимулювати пізнавальну активність особистості в розвитку її рефлексивних і аналітико-синтетичних навичок мислення, сприяти емоційне переживанню і співпереживанню студентами, творчого проектування і самоорганізації своєї діяльності, розвивають комунікативні і соціально-спрямовані якості особистості.

З метою ефективного досягнення завдань культурологічного розвитку особистості освоєння змісту навчальної дисципліни спеціально організується в умовах системно-технологічної побудови викладачем навчальної, позанавчальної і самостійної пізнавальної діяльності студентів: в умовах форм організації навчальної діяльності: проблемна лекція, проблемний семінар, дискусія; уроки «відвертих думок», уроки софійності, дебати, конференції; в умовах форм організації позанавчальної діяльності: години національного виховання, колективні творчі справи, навчально-виховні творчі програми, екскурсії, зустрічі з діячами культури, духовенства, відвідування музеїв, виставок, театрів і концертів, організацією вечорів запитань та відповідей, диспутів тощо; в умовах форм організації самостійної роботи студентів: творче проектування, ведення власного портфоліо.

Успішність духовного розвитку студентів в ході освоєння студентами гуманітарного спецкурсу «Білінгвальна культура особистості» забезпечується реалізацією в навчально-пізнавальній діяльності комплексу педагогічних умов: дидактико-методичних, які

забезпечують системно-технологічну організацію розвиваючого освоєння студентами змісту культурологічної дисципліни; соціально-педагогічних, які реалізуючих особистісно-орієнтовану і діалогову основу творчих взаємодій викладача і студентів; акмеологічних, які спрямовані на стимулювання і підтримку високого рівня особистісної активності студентів в процесі становлення їх особистої культури.

Таким чином, прийняття духовних цінностей, норм і принципів у якості особистісно значущих обумовлює потім соціально-моральну духовно-ціннісну орієнтацію персональної поведінки і професійної праці, творчо активної і духовно наповненої життєдіяльності людини в соціумі.

Отже, сучасна освіта має ґрунтуватися на парадигмі «людина культури», якій близькі історичні і культурні традиції, у якій сформовані культурні цінності, устремління до моральності, краси, вищих духовних засад. Розроблені система виховної роботи, культурологічної підготовки майбутнього вчителя іноземної мови, а також програма спецкурсу «Білінгвальна культура особистості» передбачають всебічний розвиток особистості на обширному арсеналі засобів скарбниці світової культури. Дана методика, яка відповідає вимогами гуманітаризації вищої освіти, має бути опробована під час підготовки вчителів іноземної мови, і це без сумніву дасть свої позитивні результати не тільки у формуванні суттєвих рис спеціаліста, які складають базис для розкриття творчих здібностей, але й розкриють можливість програм чи методик, що розроблені на їх основі, і численного методичного матеріалу, у формуванні духовності молоді.

Список використаної літератури

- 1. Асмолов А. Г.** XXI век – психология в век психологи / А. Г. Асмолов // Вопросы психологии. – 1999. – №1. – С. 3–12.
- 2. Державна національна програма «Освіта» (Україна XXI століття).** – К. : «Райдуга», 1994. – 62 с.
- 3. Бех І. Д.** Особистісно зорієнтоване виховання: Науково-метод. посібник / І. Д. Бех. – К. : ІЗМН, 1998. – 204 с.
- 4. Бондаревская Е. В., Кульневич С. В.** Педагогика: личность в гуманистических теориях и системах воспитания: Учеб. пособие для студ. средн. и высш. пед. учеб. заведений, слушателей ИПК и ФПК. / Е. В. Бондаревская, С. В. Кульневич. – Ростов-н/Д. : Творческий центр «Учитель», 1999. – 560 с.
- 5. Бордовская Н. В., Реан А. А.** Педагогика: Учебник для вузов XXI века / Н. В. Бордовская, А. А. Реан. – СПб. : Питер, 2001. – 432 с.
- 6. Зинченко В. П., Моргунов Е. Б.** Человек развивающийся. Очерки российской психологии / В. П. Зинченко, Е. Б. Моргунов. – М. : Тривола, 1994. – 304 с.
- 7. Зязюн І. А.** Культура в контексті політики та освіти / І. А. Зязюн // Мистецтво і освіта. – 1998. – № 2. – С. 2–8.
- 8. Кремень В. Г.** Педагогічна наука: час методологічної рефлексії / В. Г. Кремень // Педагогіка і психологія. – 1998. – №2. – С. 9–15.
- 9. Національна доктрина розвитку освіти / Указ Президента України № 347 / 2002.** – Київ, 17 квітня 2002 р.
- 10. Рудницька О. П.** Концепція

культурологічної підготовки студентів педагогічних вузів // Матеріали Міжнародної наук.-практ. конфер. «Вища освіта в Україні: реалії і тенденції перспективи розвитку» / О. П. Рудницька. – К., 1996. – С. 36–40. **11. Шпенглер О.** Закат Европы: Очерки морфологии мировой истории. Т.1. Образ и действительность: Пер. с нем. – Мн.: ООО «Попурри», 1998. – 688 с.

Дьоміна В. В. Культурний саморозвиток майбутнього вчителя іноземної мови у контексті вивчення культурологічних дисциплін

Мета статті розкрити значення культурологізації освіти і виховання, визначити освітні духовно-світоглядні розвивальні технології виховання, розкрити значення спецкурсу «Білінгвальна культура особистості» для студентів вищих педагогічних навчальних закладів – майбутніх вчителів іноземної мови. Сучасна педагогічна освіта передбачає підвищення рівня культури особистості майбутнього вчителя, його духовно-моральне збагачення. Саме у системі вищої педагогічної освіти кожне молоде покоління повинне постійно переходити на більш високі щаблі культури, збагачуючись базовими загальнолюдськими вічними цінностями.

Ключові слова: духовний розвиток особистості, культурологічний підхід, культурологічні знання, білінгвальна культура

Демина В. В. Культурное саморазвитие учителя иностранного языка в контексте изучения культурологических дисциплин

Цель данной статьи раскрыть значения культурологизации образования и воспитания, определить образовательные духовно-мировоззренческие развивающие технологии обучения, раскрыть содержание спецкурса «Билингвальная культура личности» для студентов высших педагогических учебных заведений. Современное педагогическое образование предусматривает повышение уровня культуры личности будущего учителя, его духовно-моральное обогащение. Именно в системе высшего педагогического образования каждое молодое поколение должно постоянно переходить на более ступени культуры, обогащаясь базовыми общечеловеческими вечными ценностями.

Ключевые слова: духовное развитие личности, культурологический подход, культурологические знания, билингвальная культура.

Diomina V. Cultural Self Development of Future Teacher of Foreign Language is in Context of Study of Culturological Disciplines

Modern pedagogical education envisages the increase of level of culture of personality of future teacher, his spiritually-moral enriching. Exactly in the system of higher pedagogical education every young generation must constantly pass to the higher stages of culture, enriched by base common to all mankind eternal values. Aim of this article to expose the values of culture education and education, define the educational world spiritually-view

developing technologies educating, expose maintenance of the special course of "bilingual culture of personality" for the students of higher pedagogical educational establishments.

Being base on determination of concept of билингвальної culture as integration personality education that is the component of general culture of personality of student and characterized by formed of such components as : realization itself as a subject of two cultures, cross-cultural communicative competence; communicative abilities that will be realized in the professionally oriented situations of communication, we investigated the problem of forming of билингвальної personality from the point of view of pedagogical science, examining as pedagogical aspects scientific approaches, principles, facilities and methods that assist forming of bilingual culture of personality of future teacher in the integral educational process of higher pedagogical educational establishment. This special course, must be tested during preparation of teachers of foreign language, and it no doubt will give the positive results not only in forming of substantial lines of specialist, that are a base for opening of creative capabilities, but will give an opportunity of the use of the programs or methodologies that is worked out on their basis, and numerous methodical material, in forming of culture of young people.

Key words: spiritual development of personality, culturological approach, culturological knowledge, bilingual culture.

Стаття надійшла до редакції 12.01.2017 р.

Прийнято до друку 24.02.2017 р.

Рецензент – д.п.н., проф. Савченко С. В.

УДК 378:002-051

В. В. Желанова

**ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ
ІЗ ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ У ВНЗ: КОНТЕКСТНИЙ ПІДХІД**

Актуальність проблеми професійної підготовки фахівців із документознавства та інформаційної діяльності зумовлена глибинними й стрімкими політичними, соціально-економічними, інноваційно-освітніми трансформаціями в житті України, що спричинили зміни в соціально-комунікативній сфері країни, а саме: активний розвиток систем зв'язку, телекомунікацій, створення інформаційного системно-мережевого простору. Саме ці риси сучасного суспільства посилюють проблему високої конкуренції на ринку праці серед випускників ВНЗ, зокрема фахівців із документознавства та інформаційної діяльності. Адже саме належним чином підготовлені кадри зможуть сьогодні здійснювати аналіз